

ABVV Algemene Centrale

Samen sterk

PALESTINA



**niet meteen het
beloofde land**

INHOUDSTAFEL

PALESTINA

Niet meteen het beloofde land...

Een politiek kruisvat in het Midden-Oosten, de grens tussen het westen en het oosten, de systematische roof van land en water, een bezet gebied door Israël.



Palestijnse vluchtelingenkampen

De algemene situatie van de Palestijnen is een "ramp". In 1948 riep Ben Gurion de onafhankelijkheid van Israël uit en dreven de Zionistische militie 700.000 Palestijnen op de vlucht. Vierhonderd achttien Palestijnse dorpen werden van de kaart geveegd, honderden Palestijnse dorpen werden door joodse families ingenomen. De Palestijnen

vluchtten massaal in vluchtelingenkampen in de hoop na het conflict naar hun dorpen te kunnen terugkeren. Zestig jaar later zijn de vluchtelingenkampen uitgegroeid tot steden in de steden. Zo zijn er 19 vluchtelingenkampen op de West-bank, 10 in Jordanië, 12 in Libanon en 27 in Israël. Deze vluchtelingenkampen staan onder toezicht van de UNO-organisatie voor vluchtelingen. Aanvankelijk verbleven de vluchtelingen in tenten, daarna in kleine betonnen constructies, nu in eigen huizen. Maar de grond is niet van hen. Het is gehuurde grond. De vluchtelingen willen geen bedelaarsbestaan, maar in de praktijk kunnen zij het kamp niet verlaten. Zij zijn totaal afhankelijk van Internationale hulp.

Israëlische kolonies

Voor Israël vormen de kolonies een "logische" voortzetting van hun verovering. Ongeveer 550.000 kolonisten wonen in 220 nederzettingen op Palestijns gebied. De kolonies zijn door een dicht wegennet met elkaar verbonden. Deze wegen mogen enkel door Israël gebruikt worden. Rondom de kolonies zorgen Israëlische kazernes voor de veiligheid. De Westbank wordt daardoor in steeds kleinere stukjes gesneden. Het gebied ziet eruit als een gruyèrekaas. Niet alle kolonisten worden door



Blz.

Palestina	3
Het project	7
Korte geschiedenis	9
Leven in bezet gebied	13
De vluchtelingenkampen.....	15
De kolonies	16
Checkpoints	17
De muur	18
In jail	19
En wij?	21
Meer informatie.....	23

De feiten

In antwoord op het verzet van Hamas tegen het isolement van Gaza, valt het Israëlische leger aan met vliegtuigen, tanks en een infanterieleger op zaterdag 27 december 2008.

Vandaag, 1 maart 2009, is er nog geen vrede en blijft de ellende in de Gazastrook voortduren.

religieuze motieven gedreven. Het aanbieden van goedkope grond- en bouw mogelijkheden is voor jonge gezinnen een economisch motief om zich in een kolonie te vestigen. In de stad Hebron spelen wél religieuze motieven mee om zich midden in de stad tussen de Palestijnen te vestigen. Hebron is de stad met de graven van Abraham, Isaac, Sarah en Rebecca. Waar normaliter de kolonies opgetrokken worden rond dorpen en steden - op hoger gelegen heuvels, wat overzicht en controle mogelijk maakt -, gaat Hebronstad gebukt onder een bezetting in de midden- en bovenstad. 'Amper' 400 kolonisten bezitten meer dan 1/3 van de stad. De kolonisten hebben zich in de oude stad, 'de Casbah', gevestigd en worden beschermd door zo'n 2.000 Israëlische soldaten. Over de straten hebben de Palestijnen netten gespannen om... zich te beschermen tegen het vuilnis dat dagelijks door de kolonisten gewoon naar beneden gekieperd wordt. Tegen stenen zijn de netten niet bestand. In Hebron zijn 76 checkpoints.

De checkpoints

Het Israëlische leger heeft ongeveer 500 vaste en 150 mobiele checkpoints opgericht om de Palestijnen dagelijks te controleren. Bezet Palestina is te vergelijken met de oppervlakte van twee Belgische provincies. Je wordt om de haverklap aan een verderende controle onderworpen. Maar het systeem van checkpoints wurgt ook iedere economische activiteit. Goederen kunnen niet vrij vervoerd worden, maar moeten van de ene vrachtwagen in de andere vrachtwagen overgeladen worden tussen de checkpoints. Het gevolg is dat voedingswaren staan te rotten aan de checkpoints. Het



Palestijnse Bruto Binnenlands Product daalde vorige jaar met 12 %, door de controles en de checkpoints. Diegenen die werk hebben, staan uren te wachten om door een checkpoint te geraken en komen te laat op hun werk. Mannelijke jongeren minder dan 30 jaar mogen Nablous niet uit: zij zijn potentiële "terroristen". Zieken en zwangere vrouwen moeten door een checkpoint om aan de nodige medische zorg in een ziekenhuis te geraken. Voor alle Palestijnen is er een ingewikkeld systeem van "pasjes" die de toelating geven om zich al dan niet naar een bepaalde plaats te gaan. Het bekomen van deze toelating is meestal een administratieve lijdensweg, soms gewoon corruptie.

De muur

De muur is een middel om de kolonies te beschermen, een grens, een bescherming tegen Palestijnse raketten en feitelijk pure landroof. De muur is op sommige plaatsen een betonnen constructie van 8 meter hoog, met gesofisticeerde elektronische beveiligingssnufjes. Op andere plaatsen is hij een prikkeldraad met een verboden zone. Oop nog andere locaties een vriendelijke muur met visuele afwisseling, precies een geluidsscherm. In totaal wordt de muur 750 km lang zijn en kost hij 2,2 miljoen euro per m². Gezien de muur op Palestijns gebied staat werd nog eens 12% van de grond ingenomen. Het dorp Qualqilia wordt bijna volledig door de muur afgesloten. Er is slechts één poort die door de Israëlische militairen twee maal per dag geopend wordt om de kinderen en de inwoners uit de nabije dorpen in en uit Qualqilia te laten. Hoeven we daar nog aan toe te voegen dat Gaza werd omgebouwd door de grootste gevangenis ter wereld voor 1,5 miljoen inwoners? Deze wurggreep vernietigt iedere mogelijke economische activiteit. Zesennegentig procent van de 3900 bedrijven met economische activiteit die 35.000 werknemers tewerkstelden moesten noodgedwongen sluiten. De muur werd als illegaal bestempeld door het Internationaal Gerechtshof van Den Haag.



Nieuwe industriezones

Aan de kolonies zijn industriële free-tax zones voorzien, waar niet alleen aan landbouw gedaan wordt, maar waar eveneens nieuwe industriële complexen neergepoot worden. Meestal zijn deze industrieën zo vervuilend, dat ze in Israel omwille van de wetgeving niet open zouden mogen gaan. De werknemers in die bedrijven zijn Palestijnen. Dikwijls verdienen zij zelfs het Israëlische minimumloon niet.

De PGFTU, de Palestijnse vakbond, wordt door de Israëlische werkgevers niet erkend. In de nabijheid van deze industriezones worden in sommige industriegebieden (bv Tulkarem) ongewoon veel long en huidziektes bij de bevolking vastgesteld, een zichtbaar resultaat van de vervuiling.

Geen werk, geen inkomen

Palestijnse werknemers zitten zonder werk door de bezetting. Meer en meer werknemers belanden in de armoede of moeten het stellen met informele arbeid. Meer dan 160.000 werknemers werken voor de Palestijnse staat. Dit zijn ambtenaren, politie en lager, onderwijs, ziekenhuispersoneel.... De lonen van deze ambtenaren worden volledig betaald via buitenlandse

hulp. Maar Europa en de USA durven de geldkraan al eens dichtdraaien indien de Palestijnse politieke standpunten hen niet zinnen.

In Israël werken 20.000 Palestijnen met een vergunning, en daarbij moet je nog evenveel illegale Palestijnse werknemers tellen. Ongeveer 40.000 Palestijnen werken in een Israëlische kolonie. De Palestijnse vakbond kan die werknemers niet verdedigen. Dit moet de Israëlische vakbond Histadrut doen. Wat onvoldoende gebeurt. Een akkoord van juni 2008 tussen de PGFTU en Histadrut zou hierin verbetering moeten brengen. De toekomst zal dit uitwijzen.

De bezetting herleidt de Palestijnse economie tot een overlevingseconomie. Zij zijn volledig afhankelijk van Israël voor de in- en uitvoer.

De stijgende levensduurte en de werkloosheid verminderden het inkomen van 60% van de bevolking tot minder dan 2 euro per dag.

Dit is diepe armoede voor de families en de kinderen.

Vakbondswerk is in die situatie een herverdeling van de armoede en een beetje werk. Toch hebben de Palestijnen recht op een democratische vakbond, die hun rechten verdedigt.

Palestijnse syndicalisten zeggen dat de strijd voor een onafhankelijk Palestina, hand in hand gaat met de strijd voor een menswaardig bestaan en waardig werk.

HET PROJECT



Op het statutair Congres “Delegees zonder grenzen” in november 2004, nam het congres een motie aan waarbij de militanten niet alleen hun solidariteit met het Palestijnse volk uitdrukten, maar waar er eveneens gevraagd werd om een solidariteitsproject met de Palestijnse vakbond PGFTU op te zetten.

Via het Fos werd een verkennende studie uitgevoerd over de Palestijnse vakbeweging en werd een project geformuleerd met de scheikunde-petroleumvakbond van de PGFTU.

De PGFTU had op zijn congres besloten de sectorvakbonden te versterken en de democratisering van de vakbondsstructuren aan te vatten. De Algemene Centrale wilde met dit samenwerkingsproject dit proces ondersteunen. De veiligheidsproblematiek in de bedrijven is de tweede prioriteit van het project.

Reis delegatie, bezoek ter plaatse en vorming

Na een eerste Palestina sensibilisering in de AC voor het personeel van AC-Federaal en het gewest Vlaams-Brabant/Brussel, organiseerde de AC een intensieve opleiding van twee dagen in samenwerking met APB en het Vlaams Actiecomité Palestina.

Wij nodigden een delegatie uit van onze projectpartner om met de werking van de Algemene Centrale kennis te komen maken, zowel in de bedrijven als binnen de structuren en gewesten.

Na anderhalf jaar werd via een evaluatie de beslissing genomen om het project voor drie jaar te verlengen. Er werd eveneens een inleefreis van 6 dagen voor vakbondsecretarissen georganiseerd om de situatie in Palestina zelf te zien.

Deze reis zorgde er voor dat er een politiek standpunt werd geformuleerd binnen de instanties van de Algemene Centrale. Tijdens de vakcongressen werd een getuigenis over deze inleefreis georganiseerd.

KORTE GESCHIEDENIS VAN HET CONFLICT

Antisemitisme- joodse staat- zionisme (*)

Op het einde van de 19de eeuw kent Europa een fel antisemitisme en discriminatie van de joden. Toen dit onttaarde in regelrechte Jodenvervolging, beschouwden heel wat joden de pogingen tot integratie en de strijd voor gelijke rechten als mislukt. Enkel een eigen nationale staat zou voor het joodse volk het einde van de vervolging met zich meebrengen. In een staat waar geen niet-joden leven, krijgt antisemitisme geen enkele kans. Een van de plaatsen die daarvoor in aanmerking komt is Palestina, synoniem voor het beloofde land uit de bijbel met de berg Zion in Jeruzalem. De basis van de zionistische ideologie wordt gelegd door de Oostenrijker Theodor Herzl, maar dit groeit uit tot een politiek project.

Brits mandaat-immigratie- Verenigde naties

De zionisten lobbyen bij Groot-Brittannië. De Britse Minister van Buitenlandse zaken belooft hen te helpen bij de stichting van een 'joods nationaal tehuis in Palestina'. Na de eerste Wereldoorlog valt het Ottomaanse rijk uiteen en besturen de Britten Palestina. Nu pas komt de joodse immigratie goed op gang.

Stilaan wordt het voor de Palestijnen duidelijk, dat veel van die Europese inwijkelingen niet zomaar in hun land komen wonen. De politieke visie van de kolonisten voorspelt weinig goeds. Na een opstand tegen de Britten en de immigratie, ziet het Britse militaire bestuur wel in dat de toestand uit de hand loopt. De uitroeiing in Europa van miljoenen joden en andere groepen door de nazi's verhindert oplossingen.

Ontstaan Israël- an-Nakba- vluchtelingenkampen- Plo

Na 1945 verlaten de Britten Palestina en schuiven het probleem door naar de pas opgerichte Verenigde Naties, die een oplossing moeten uitwerken.

De VN doen een voorstel om het mandaatgebied te verdelen in een joodse en een Arabische staat. De joodse staat zou ongeveer 55% van het gebied omvatten.

(*) Antisemitisme: discriminatie ten opzichte van joden omwille van hun afkomst en godsdienst
Zionisme: nationale beweging en ideologie die het idee van een joodse staat ondersteunt in het historisch gebied waar de Joodse koninkrijken Israël en Judea gelegen zouden zijn.



Ben Goerion roept in Tel Aviv de joodse staat Israel uit. Voor de Arabische landen en de Palestijnen een provocatie, meteen breekt de oorlog uit. De Palestijnen noemen de stichting van de joodse staat een catastrofe. Niet minder dan 418 Palestijnse dorpen worden van de kaart geveegd, 100 andere dorpen worden door joodse families ingenomen. Meer dan 700.000 Palestijnen slaan op de vlucht en verblijven nu in vluchtelingenkampen.

De Arabische legers zijn echter helemaal niet opgewassen tegen de Zionistische milities. Bij de wapenstilstand in 1949 bezit Israel 79% van Palestina.

In de vluchtelingenkampen groeit het politiek en maatschappelijk bewustzijn en wordt de Palestijnse verzetbeweging al-Fatah opgericht. De Arabische leiders richten de PLO op. Deze staat onder Arabische voogdij en verenigt de meer gematigde Palestijnen

6-daagse oorlog 1967- bezetting Gaza/Westbank- kolonies

Israel bezet tijdens de zesdaagse oorlog van 1967 de Palestijnse gebieden, de Westbank en Gaza, Oost-Jeruzalem, de Golan en de Sinai. Na de Arabische nederlaag geven de Palestijnen voorgoed het idee op dat de Arabische leiders hun zaak zouden kunnen winnen. Deze oorlog brengt een nieuwe vluchtelingenstroom op gang en plaatst de bezette gebieden onder Israëliësch militair bestuur. De VN vraagt aan Israel om zich terug te trekken, Israel weigert en start met de inplanting van kolonies in de bezette gebieden.

Yom Kippoer of Ramadan-oorlog

Op 6 oktober 1973 vallen Egyptische troepen het Israëliësch leger in de Sinai aan en lanceert Syrië een aanval op de Israëliësch luchtmacht. Met de steun van de VS slaagt het Israëliësch leger erin het verloren terrein te herwinnen. De oorlog eindigt met een staakt het vuren, maar de Israëliësch militairen beseffen dat ze van de kaart kunnen geveegd worden.

Camp David 1978: land in ruil voor vrede

In 1977 komt Likoeed in Israel aan de macht. Onmiddellijk worden er onderhandelingen met Egypte aangeknoopt om te komen tot vrede in ruil voor de teruggave van de Sinai. Het Arabisch cordon tegen Israel is doorbroken, de Palestijnen voelen zich verraden omdat Camp David geen enkele vooruitgang betekende naar meer Palestijnse autonomie.

Oorlog in Libanon

In 1975 begint in Libanon een burgeroorlog, waarbij de Palestijnen steeds meer betrokken geraken. Het Israëliësch leger valt Libanon binnen en bezet een gedeelte van het zuiden (1978). In 1982 vallen honderdduizend Israëliësch soldaten Libanon binnen om de PLO politiek en militair uit te schakelen. Beiroet wordt zwaar gebombardeerd en er vallen 30.000 Palestijnen en Libanese slachtoffers. Na bemiddeling van de VN kunnen de PLO-strijders Beiroet verlaten en verhuist het PLO-hoofdkwartier naar Tunis. Enkele dagen later richten extreemrechtse Libanese milities een slachtpartij aan in de vluchtelingenkampen van Sabra en Shatila. Het Israëliësch leger laat begaan.

De eerste intifada

Op 9 december 1987-na 20 jaar bezetting breekt in de Palestijnse gebieden een grote volksopstand uit, de Intifada. Overal verschijnen Palestijnse vlaggen, jongeren bekogelen Israëliësch soldaten met stenen en werpen barricades op. Het Israëliësch leger reageert met massale arrestaties, uitwijzingen en het oplazen van de huizen van verdachten of veroordeelden. Als vergelding worden de armen van de stenengooiers gebroken en er vallen duizenden Palestijnse doden.

In november 1988 neemt de Palestijnse Nationale Raad in Algiers de beslissing om de opdeling van Palestina te aanvaarden. Amper een jaar later spreekt de PLO over de erkenning van de staat Israel binnen de grenzen van voor 1967, maar Israel blijft zich tegen de oprichting van een Palestijnse staat verzetten en weigert elke dialoog met de PLO.

Oslo 1993

Na de eerste Golfoorlog zetten de Amerikanen Israel onder druk om te onderhandelen. In 1993 komt er na geheime besprekingen een doorbraak. Israel erkent de PLO als wettige vertegenwoordiger van het Palestijnse volk en de PLO erkent officieel het bestaansrecht van Israel. De overgangsregeling voorziet een beperkte vorm van Palestijns zelfbestuur. Er komt echter geen snelle terugtrekking van het Israëliësch leger en een onafhankelijke Palestijnse staat blijft dode letter. Steeds meer nederzettingen en kolonistenwegen, meer en meer checkpoints en de willekeurige en frequente afsluiting van de Palestijnse gebieden leggen de economie volledig lam.

De tweede intifada

Het vredesproces heeft steeds meer de schijn van een processie van Echternach. Arafat weigerde in Camp David zijn handtekening te zetten onder een overeenkomst waarbij opnieuw Palestijns gebied moest worden afgestaan zonder een oplossing voor de meer dan 4 miljoen Palestijnse vluchtelingen. Na een provocatief bezoek van Ariel Sharon aan de heilige plaats Haram ash-Sharif breekt een nieuwe opstand uit. Het geweld heeft sindsdien aan meer dan 1800 mensen het leven gekost. Op de politieke agenda wordt enkel gesproken over de Israëliësch veiligheidsproblematiek....

Uitbouw Palestijnse Autoriteit

In 1996 wordt Arafat als president van de Palestijnse Autoriteit verkozen. Hij overlijdt op 11 november 2004. In 2005 wordt Mahmoud Abbas als zijn opvolger verkozen. Maar in 2006 wint Hamas de verkiezingen. Israel en de Internationale gemeenschap weigeren met Hamas te praten omdat Hamas terugkomt op de eerdere erkenning van de staat Israël. In 2008 start de VS-regering Bush een nieuw vredesproces via een drukke pendeldiplomatie. Maar echte vooruitgang naar vrede blijft ver weg...

LEVEN IN BEZET GEBIED

Een illustratie

*Palestijnse werknemers in Joodse kolonies
Vreemdelingen in hun eigen land*

Door Atef Saad Nablus Westbank

Muayed Mansour begon deze week zijn eerste werkdag met een gebroken hart nadat hij zijn rijbewijs gekregen had. Hij dacht aan zijn vader: "Ik wil dat hij trots op me is, nu kan ik werken en wat geld verdienen om mijn familie te steunen" Zijn vader, Mohammed Mansour 49 jaar, was in augustus 2005 gedood door een Joodse kolonist.

Muayed, amper 19 jaar, treurt nog altijd." Ik mis hem. Hij kwam gewoonlijk elke week langs met cadeaus en nieuwe kleren. De laatste keer dat ik hem zag was de vakantie bijna voorbij en had hij ons schoolgerief nog niet gekocht. Hij beloofde de volgende dag langs te komen met het nodige schoolgerief en kleren voor mezelf en mijn broers en zusters." Muayed zweeg even en veegde snel met een paar tranen weg. "Maar hij kwam niet terug die dag. Hij zal nooit meer terug komen". Sinds die dag is Muayed ook niet meer naar zijn school teruggekeerd.

Op 17 augustus werd Mohammed Mansier samen met drie andere Palestijnse arbeiders gedood door een Joodse kolonist Asher Weisgat, toen zij aankwamen om te werken bij de kolonie van Shilo. Volgens de Israëlische politie, was de moordenaar van plan om zijn misdaad in de schoenen van de Palestijnen te schuiven. Weishad werd veroordeeld tot zeven jaar. De misdaad viel samen met het ontruimen van 21 kolonies in de Gazastrook. Dit vond de Israëlische regering niet zo prettig. Zij wilden immers de aandacht richten op de hoge prijs en de vele problemen die de ontruiming van de kolonies in Gaza kostte aan de eerste Minister Ariel Sharon.

Gedwongen arbeid

De illegale joodse kolonies in bezet Palestijns gebied zijn een van de grote obstakels om te komen tot een Palestijnse staat en het feit dat de Palestijnse werknemers gedwongen zijn om in die kolonies te werken om te kunnen overleven.

Tussen 1967 en 2005 nam het aantal kolonies toe van 1 naar 144. In de West-bank leven nu 259.860 kolonisten of 15% van de Palestijnse inwoners (volgens Israëlische bronnen)



De feiten

- 2 miljoen palestijnen (1,3 westbank - 700.000 gaza)
- 160.000 Palestijnen werken in overheidsdienst
- 30% van de bevolking is werkloos
- 20.000 Palestijnen werken met permit in Israël/ 20.000 Palestijnen werken zonder permit in Israël (een 10-tal jaar geleden:150.000)
- Er is een negatieve groei van het BNP: - 13%
- 75% van de bevolking heeft minder dan 2\$/dag (= onder de armoedegrens)
- 56% van de bevolking is tussen 15 en 65 jaar
- Economisch zijn de Palestijnen totaal afhankelijk van Israël: 95% van de export is naar Israël, 88% van de import komt van Israël.
- Een derde van de Palestijnse families is volledig afhankelijk van de externe Internationale hulp.

DE VLUCHTELINGENKAMPEN

In 1995 was Shadi Darwazeh de eigenaar van een klein kledingbedrijf met 15 arbeiders. De omzet was voldoende om aan 15 families een inkomen te verschaffen. De import van goedkope Chinese en Turkse kledij maakte de toestand economisch moeilijk. Een hemd koste amper 10 of 15 NIS (= 2 à 2,5 euro). Darwazeh: "de prijs om een hemd te maken bedraagt 6 NIS (= 1,8 euro). Maar de verkoper kan niet concurreren door het feit dat goedkope hemden de markt overspoelen. Ik zelf kan alleen naaien, ik kan niks anders"

De jaren erna werd het steeds erger. De lokale producten konden helemaal niet opboksen tegen de goedkope Chinese en Turkse invoer.

Bij de start van de Intifada werd Darwazeh gedwongen door het conflict en de sluitingen, te gaan werken in de industriezone van Burkan. Zo ook niet minder dan 3500 werknemers uit het noorden van de Westbank.

Burkan is een deel van Ariel, de grootste kolonie in de Westbank. In dit confectiebedrijf werken tussen de 55 en de 60 werknemers. Darwazeh zegt geen keuze te hebben, het is immers onmogelijk een job te vinden in de Westbank waar je 110 NIS verdient per dag. (= 22 euro).

Een zure broodwinning

Een tijd heeft de Palestijnse organisatie getracht een boycot te organiseren tegen het werken in de joodse kolonies. Maar het gebrek aan banen in Palestina en de armoede verplichtten vele Palestijnen om toch in de kolonies te gaan werken. Tenslotte was het loon ook hoger.

De vakbonden schatten dat er tussen 20.000 en 35.000 werknemers, al dan niet met een vergunning in de kolonies tewerkgesteld zijn. Veel werknemers hebben problemen. Sommige werkgevers betalen geen loon op basis van afspraken of een overeenkomst. Anderen betalen zelfs minder dan het Israëlische minimumloon (= 833 US\$).

Wael Nadeef (PGFTU Jericho): " De Israëlische werkgevers erkennen de Palestijnse vakbonden niet in de industriezones. En veel Palestijnse werknemers durven geen beroep doen op de vakbond "

Maar Darwazeh voelt zich gekweld door zijn realiteit. " Ons leven is besmet met bloed en schaamte. We voelen ons gefrustreerd en wij zijn gekweld hier te moeten werken. We weten dat de Joodse kolonies het grootste probleem zijn om het Israelisch-Palestijns conflict op te lossen. Maar het is de enige mogelijkheid voor mij om te werken en te leven. Natuurlijk hoop ik dat zij weg zullen moeten en dat dit probleem kan opgelost worden. Maar als ik zie wat er gebeurt, dan weet ik dat dit slechts een droom is."

Palestijnse problemen

In 1948 werden de vluchtelingenkampen opgericht om de verdreven Palestijnen op te vangen. Niet minder dan 1 miljoen Palestijnen werden toen uit hun dorpen verdreven naar kampen in Libanon, de westelijke Jordanoever en de Gazastrook. De vluchtelingenorganisatie van de VN (UNRWA -- the United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees) richtte de kampen op en staat in voor het bestuur van deze kampen. Zij hebben de zorg over 4 miljoen vluchtelingen in de kampen, wereldwijd zijn 5 ½ miljoen Palestijnen hun land ontvlucht.

In de buurlanden leven de vluchtelingen onder verschillende statuten. In Jordanië hebben de Palestijnen het staatsburgerschap, in Syrië kunnen ze de nationaliteit niet verkrijgen en niet deelnemen aan de verkiezingen en in Libanon hebben zij het statuut van " permanente niet-inwoner" en zeer weinig rechten.

Velen dachten toen snel naar hun dorp te kunnen terugkeren. Zestig jaar later verblijven zij er nog steeds. De tenten zijn ondertussen vervangen door vaste huizen. Momenteel zijn de mensen die in een vluchtelingenkamp wonen er ook geboren. Bij de Intifada's werden de vluchtelingenkampen als haarden van verzet beschouwd. Zij kregen het dan ook zeer hard te verduren door de Israëlische raids. Na de oprichting van de PLO werd er een departement vluchtelingenkampen opgericht. In de kampen ontstonden volkscomités. Deze volkscomités werden opgericht om de politieke aandacht te blijven vestigen voor het recht op terugkeer van alle vluchtelingen. Bij de verschillende vredesonderhandelingen is het recht op terugkeer een steeds weerkerend struikelblok.



DE KOLONIES

De kolonies zijn de logica zelf voor Israël en vormen een voortzetting van een inname van het hun "belofde" land. Ondertussen wonen ongeveer 550.000 kolonisten in niet minder dan 220 nederzettingen in Palestijns gebied. De kolonies werden door een intens wegennet met elkaar verbonden. Deze wegen mogen enkel door Israëlisch gebruikt worden. Rondom de kolonies zijn Israëlische kazernes voor de veiligheid van de kolonies voorzien. De Westbank wordt daardoor als het ware in steeds kleinere stukjes gesneden.



Niet alle kolonisten worden door religieuze motieven gedreven. Het aanbieden van goedkope grond- en bouwmogelijkheden zijn voor jonge gezinnen een economisch motief om zich in een kolonie te vestigen.

In Hebron spelen wel religieuze motieven mee om zich midden in de stad tussen de Palestijnen te vestigen. Hebron is de stad met de graven van Abraham, Isaac, Sarah en Rebecca. In 1994 stormde een extremist Baruch Goldstein de Moskee

binnen en vermoordde 29 Palestijnen. Daarna werd de Moskee in twee gedeeld om de Joden toe te laten voor de grot van Abraham te komen bidden.

Waar normaliter de settlements opgetrokken worden rond dorpen en steden - op hoger gelegen heuvels, wat overzicht en controle mogelijk maakt -, gaat Hebron stad gebukt onder een bezetting middenin en bovenop de stad. 'Amper' 400 kolonisten bezitten reeds meer dan 1/3 van de stad. Zij hebben zich in de oude stad, 'de Casbah', gevestigd en worden beschermd door zo'n 2.000 Israëlische soldaten.

'Big brother is watching you'. Uitkijktorens en camera's, 'in de hemel, op de aarde en op alle plaatsen'. Om de haverklap nieuwe reglementen maken het dagelijkse leven voor de Palestijnen steeds moeilijker, zoniet onmogelijk. De oude stad ligt er verlaten bij. Vroeger waren hier zo'n 2.500 winkeltjes. Zo'n 5.000 mensen verloren hun job. In het eens zo welvarende Hebron is de werkloosheid opgelopen tot 70%

De dagelijkse markt is noodgedwongen verhuisd naar enkele km hogerop. Auto's van/voor Palestijnen zijn niet toegelaten, groenten en fruit worden dus met steekarren ter plekke gebracht. Wie inkopen wil doen moet twee checkpoints passeren. Hele families staan in de rij te wachten terwijl hun paspoorten tergend langzaam gecontroleerd worden.

Hebron, verlaten stad? Niet als je één verdieping hoger kijkt. Israël's hebben Palestijnse huizen ingenomen en er een comfortabel optrekje bovenopgebouwd.

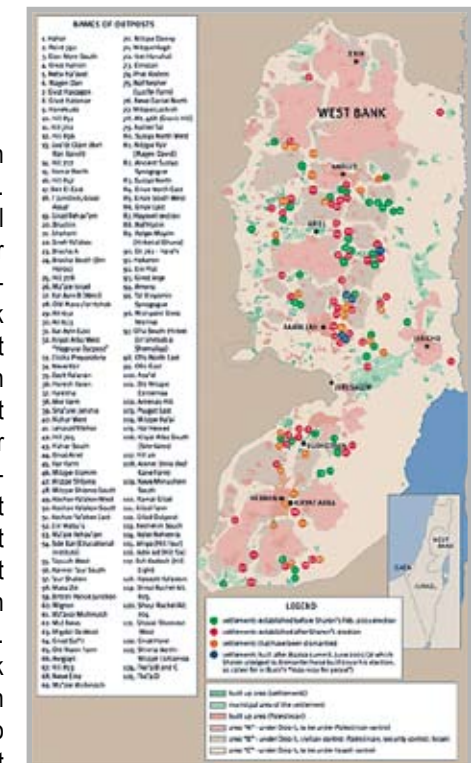
Over de straten er beneden hebben de Palestijnen netten gespannen om... zich te beschermen tegen het vuilnis dat dagelijks door de kolonisten gewoon naar beneden gekieperd wordt. Tegen stenen echter zijn de netten niet bestand, ze liggen her en der verspreid. Aan de kolonies zijn industriële free-tax zones voorzien, waar niet alleen aan landbouw gedaan wordt, maar waar eveneens nieuwe industriële complexen neergepoot worden. Meestal zijn deze industrieën zo vervuilend, dat ze in Israël omwille van de wetgeving niet open zouden mogen gaan. De werknemers in die bedrijven zijn Palestijnen. Dikwijls worden zij zelfs het Israëlische minimumloon niet betaald. De PGFTU, de Palestijnse vakbond, wordt door de Israëlische werkgevers niet erkend.

In de nabijheid van deze industriezones worden in sommige industriegebieden (vb Tulkarem) ongewoon veel ziektes bij de bevolking vastgesteld, een resultaat van de vervuiling.

CHECKPOINTS

Vaste en mobiele

Deze middag stond ik aan te schuiven aan het checkpoint om Nablus uit te geraken. Midden tussen de Palestijnen, die allemaal er door moeten. Er is een kleine uitgang voor dringende passages. Een dokter roept zwaaiend met zijn paspoort." Ik ben Amerikaan, ik ben een dokter en ik moet dringend naar het hospitaal." De soldaat roept terug: " het zijn hier allemaal dokters". De Amerikaan roept terug: " ik wil uw officier zien". Als blijkt dat er een aantal andere Amerikanen van de organisatie Peace- brigades staan, koelt de soldaat wel snel. Een andere man zwaait wenend met een medisch attest, pas nadat een advocaat het voor hem opneemt mag hij door. Na een half uur is het mijn beurt: geen probleem. Maar voor de Palestijnen is het wel degelijk een probleem: zij hebben de juiste toelatingen nodig om naar hun werk te kunnen gaan. Zo mogen jongeren onder de 30 jaar Nablus niet uit omwille van veiligheidsredenen. De checkpoints belemmeren ook iedere normale economische activiteit. Het Palestijns BNP daalde vorig jaar met 12 %. Invoer en uitvoer zijn praktisch onmogelijk. De vrachtwagens zijn verplicht alles van een vrachtwagen op een andere vrachtwagen over te laden... Zo zijn er meer dan 500 checkpoints in dit bezet land: een schande in een beschaafde wereld.



DE MUUR

De muur is een combinatie van beveiliging van de kolonies, het vastleggen van een grens, veiligheid tegen Palestijnse raketten en landroof. De muur is op sommige plaatsen een betonnen constructie van 8 meter hoog, met gesofisticeerde elektronische beveiligingssnufjes, op andere plaatsen een prikkeldraad met een verboden zone er voor, op andere plaatsen een vriendelijke muur met visuele afwisseling. In totaal zal de muur 750 km lang zijn en kost hij 2,2 miljard euro per m2. Gezien de muur op Palestijns gebied staat werd nog eens 12% van de grond ingenomen. Het Internationaal Gerechtshof van Den Haag veroordeelde de bouw van een muur als illegaal. Een uitspraak die de Israëlische regering volledig naast zich neerlegt.



IN JAIL

Een deel van het Palestijnse lijden bestaat uit een verblijf in een Israëlische gevangenis. Je hoeft daarvoor nog helemaal niets uitgespookt te hebben, men kan je ook preventief en zonder enig bewijs arresteren. 750.000 Palestijnen, of ongeveer 1 op vier Palestijnen zat ooit in de gevangenis.

Zijn dit allemaal terroristen, stenengooiers of rebellen? Momenteel zitten 11700 Palestijnen gevangen, waarvan 800 op basis van administratieve aanhouding. Onder de gevangenen zitten ook 45 Palestijnse parlementsleden..

De rechtbanken die over de gevangenen oordelen zijn militaire rechtbanken, niet meteen een waarborg voor een eerlijk proces.

Niet minder dan 337 kinderen zitten in de gevangenis. Het gaat om kinderen tot 12 jaar. Zij worden dikwijls het slachtoffer van seksueel misbruik wanneer zij in gevangnissen terecht komen waar ook Israëlische criminelen verblijven.

In de gevangnissen wordt er gemarteld om bekentenissen af te dwingen, om informatie te verkrijgen. De technieken zijn meestal technieken die geen directe sporen nalaten, maar niet minder efficiënt zijn.. 220 Palestijnen stierven in de gevangnissen.

Mag dit allemaal? De Israël's pasten hun wetten aan om een legale basis te hebben voor deze praktijken. Maar de internationale wetgeving en de internationale conventies van Geneve worden met de voeten getreden.

Dit verhaal hoorden we bij een actiecomité voor de vrijlating van de Politieke vluchtelingen. Zij voeren campagne voor de vrijlatingen van de parlementair Margwan Barghouti, die ook reeds geruime tijd in de gevangenis zit. Zijn vrouw getuigde. Kan zij hem bezoeken ?

Het bezoek wordt georganiseerd via het Rode kruis en 2 maal per maand kan zij haar man 45 minuten bezoeken, afhankelijk van de Israëlische toelating. Een bezoek zoals in een film afgescheiden door glas, praten door een telefoon, geen kans voor enige tederheid en dat sinds vijf jaar...



Situering

Op het Statutair Congres van de Algemene Centrale ABVV werd een solidariteitsmotie met Palestina aangenomen. Dit was de start om een solidariteitsproject met de PGFTU- petrochemische sector op te starten.

In november 2007 trok een delegatie van de Algemene Centrale ABVV naar Palestina om het solidariteitsproject met de PGFTU te evalueren en verschillende organisaties in het Palestijns bezet gebied te ontmoeten.

Vaststellingen van de AC-delegatie

De Palestijnse arbeiders zijn het slachtoffer van discriminatie, uitbuiting, het niet nakomen van de arbeidswetgeving, gebrek aan mobiliteit door de checkpoints....

In die situatie kan een reële staat niet functioneren en kan het sociale en economisch leven zich niet ontwikkelen.

De Israëlische vakbond verdedigt de rechten van de Palestijnse arbeiders niet en ondersteunt de apartheidspolitiek en de discriminaties. De Histadrut komt daarenboven zijn engagementen ten opzichte van de PGFTU niet na. Zij identificeren zich volledig met de Israëlische bezetting en veroordeelden nooit deze bezetting en de muur, zelfs als is deze in strijd met het internationaal recht en de VN-resoluties.

In die omstandigheden vraagt de AC aan het ABVV en het IVV om de relaties met de Histadrut opnieuw te onderzoeken in functie van bovenstaande vaststellingen.

Voor een eigen Palestijnse staat

In mei 2008 viert Israël haar 60 jarig bestaan. De Palestijnen hebben nog altijd geen eigen staat; hun onvervreemdbaar recht op zelfbeschikking blijft on vervuld. De Palestijnen herdenken deze gebeurtenissen van 1948-49 als "de catastrofe of de Nakba". De 40 jaar durende bezetting van de overgebleven Palestijnse gebieden, de ononderbroken uitbouw van de kolonies en de Muur zetten de Palestijnen in een uitzichtloze situatie.

De internationale gemeenschap, en ook België, draagt een grote verantwoordelijkheid voor het uitblijven van vrede in Israël en Palestina. Europa en België moeten een actieve politiek voeren om te komen tot een duurzame oplossing gebaseerd op het internationale en humanitaire recht

We vragen met aandrang dat de Belgische regering binnen de Europese Unie en andere internationale instellingen waarvan België lid is, alles in het werk stelt om een rechtvaardige en duurzame vrede te bereiken.



Onze prioritaire eisen zijn:

- Dringende maatregelen om de staat Israël te dwingen zich uit de bezette Palestijnse gebieden terug te trekken, alle kolonies op de Westelijke Jordaanoever en in Oost-Jeruzalem te ontmantelen, en de Muur volledig af te breken.
- Een hervatting van de onderhandelingen tussen Israël en de Palestijnen, met het oog op de oprichting van een leefbare en autonome Palestijnse staat, naast Israël, binnen de "grenzen" van 1967 en met Oost-Jeruzalem als hoofdstad.
- Aandringen bij Israël om zijn verantwoordelijkheid in het vluchtelingenprobleem te erkennen en aansturen op een onderhandelde oplossing op basis van VN-resolutie 194 (III).
- Dringend een einde te maken aan Israël's politieke, economische en sociale isolatie van de bezette Gazastrook, een collectief straf van de burgerbevolking in strijd met het internationaal recht.
- De vrijlating van alle politieke gevangenen door Israel ondermeer Marwan Barghouti

Sensibilisering

De Algemene Centrale ABVV beslist haar sensibiliseringscampagne bij de militanten verder te zetten. Ons kritisch standpunt bracht verandering voor de PGFTU.

In juni 2008 kon Guy Reyder (IVV) Histadrut en PGFTU rond de tafel krijgen. Zij spraken af het akkoord van 1992 over de verplichtingen van Histadrut uit te voeren. Dit betekent het betalen van een bijdrage voor de Palestijnse arbeiders in Israël aan de PGFTU en het verdedigen van de Palestijnse werknemers tegen Israëlische werkgevers.

We blijven kritisch toekijken....

Open brief aan de Israëlische vakbond Histadrut

"Een vakbond moet de vrede nastreven"

Collega's

Tijdens een vakbondsmis­sie in Palestina in november 2007 gaven we al duidelijk te kennen dat we geen begrip konden opbrengen voor de onvoorwaardelijke steun van Histadrut aan de politiek van de Israëlische staat ten opzichte van de Palestijnse werknemers en de hele Palestijnse bevolking. U had toen geen enkele kritiek op de joodse nederzettingen, noch op de discriminaties en de vernederingen waar Palestijnse werknemers het slachtoffer van zijn, noch op de overtreding van internationale conventies. Uw stilzwijgen maakt u medeplichtig. En dat terwijl de Palestijnse vakbond PGFTU al sinds lang het afvuren van raketten op Israël veroordeelt. Vandaag vallen honderdduizenden burgers ten prooi aan het oorlogsgeweld.

Ziekenhuizen, moskeeën, scholen, worden gebombardeerd. Hele families worden wegge­maaid. De pers wordt weggehouden van onmenselijke taferelen, onder het voorwendsel jour­nalisten te willen beschermen.

Als de politieke wereld de lippen op elkaar houdt, moeten vakbondsmensen reageren.

«Wie vrede wil, bereidt de oorlog voor» verklaren Israëlische diplomaten zonder verpinken. Dat kan de taal niet zijn van syndicalisten.

Syndicalisten mogen niet dezelfde vergissing begaan als de Europese Commissie die de deuren van de Europese Unie opende voor Israël zonder te eisen dat het land de internationale conventies respecteert.

Een vakbondsbeweging moet de vrede tussen de volkeren nastreven, anders verloochent zij zichzelf.

Collega's, woordvoerders van Histadrut, bewaar uw geloofwaardigheid en uw waardigheid en kies resoluut voor de weg van de vrede. Zoniet zullen wij er op aandringen u uit internationale organisaties zoals het Internationaal Vakverbond (IVV) te verwijderen. In de huidige omstan­digheden wordt dat onvermijdelijk.

MEER INFORMATIE?

- [http : //www.bitterlemons.org](http://www.bitterlemons.org)
- [http : //www.vlaampalestinakomitee.org](http://www.vlaampalestinakomitee.org)
- [http : //www.actieplatformpalestina.be](http://www.actieplatformpalestina.be)
- [http : //www.alternativenews.org](http://www.alternativenews.org)
- [http : //www.pgftu.org](http://www.pgftu.org)
- [http : //www.fos-socsol.be](http://www.fos-socsol.be)
- [http : //www.freebarghouti.org](http://www.freebarghouti.org)
- [http : //www.laborers-voice.org](http://www.laborers-voice.org)
- [http : //www.icahd.org](http://www.icahd.org)
- [http : //www.jkcook.net](http://www.jkcook.net)